

NOVOMEŠKI PREDSEDNIKI IN ŽUPANI PO DRUGI SVETOVNI VOJNI

Namen prispevka je podati kronološki seznam politikov, ki so bili na čelu lokalne oblasti v Novem mestu oziroma v novomeški občini od leta 1945 do danes, hkrati pa v osnovnih potezah orisati, kako se je v omenjenem obdobju na lokalni ravni spreminjala upravna ureditev. Med letoma 1945 in 1952 je bila lokalna novomeška oblast v podobi Mestnega ljudskega odbora Novo mesto bolj ali manj le izvrševalec politike višjih ravni oblasti, ozemeljsko pa je bila omejena na obseg današnjega mesta Novo mesto. Od leta 1952 z vrnitvijo občin in še posebej od leta 1955 z uvedbo komunalnega sistema je lokalna uprava dobila povsem novo podobo. Okrepila je svojo samoupravno vlogo, hkrati pa je kot občina-komuna obsegala precej večje ozemlje, ki je bil bližje starim okrajem kot tradicionalnim občinam. Zato je treba upoštevati, da se je tudi zahtevnost vodenja teh novih velikih občin z novimi dodeljenimi nalogami izredno povečala. Tretja prelomnica tega obdobja je nedvomno leto 1994, ko je bila v okviru velike reforme lokalne samouprave iz dela takratne novomeške komune ustanovljena Mestna občina Novo mesto, po pol stoletja odsotnosti pa se je vrnila tudi funkcija župana. Od ustanovitve nove samoupravne občine se je nato do leta 2006 njen obseg postopoma zmanjševal, ko so se iz njenega naročja postopoma izdvajale nove občine: Šentjernej in Škocjan (1994), Dolenjske Toplice, Mirna Peč in Žužemberk (1998) ter nazadnje Straža in Šmarješke Toplice (2006).

Druga svetovna vojna se je v Novem mestu končala 8. maja 1945, ko je v mesto vkorakala partizanska vojska, borci komande Novega mesta ter 3. divizija 2. jugoslovanske armade. Takrat je nova oblast lahko tudi v Novem mestu začela z vzpostavljanjem svojih oblastnih struktur, ki so bile kot pridobitve narodnoosvobodilne vojne že nekaj časa uveljavljene na bližnjih osvobojenih ozemljih Dolenjske in Bele krajine. Kmalu po koncu vojne se je tudi sicer na Slovenskem oblikovala mreža krajev, okrajev in okrožij kot upravno-teritorialnih enot, ki so jih vodili odbori Osvobodilne fronte, v katerih so bile pred tem že izpeljane volitve, in narodnoosvobodilni odbori.¹ Eden izmed glavnih vidikov upravno-oblastne prekinitev s prejšnjim režimom je bila nedvomno odprava takrat skorajda stoletne tradicije samoupravnih občin kot najmanjših upravno-teritorialnih enot na lokalni ravni. Nova oblast je namesto njih postavila narodnoosvobodilne oziroma ljudske odbore na ravni krajev. To so bili krajevni narodnoosvobodilni (KNOO) oz. krajevni ljudski odbori (KLO), ki so se v mestih imenovali mestni narodnoosvobodilni (MNOO) oz. mestni ljudski odbori (MLO).

Krajevni ljudski odbori (KLO) so bili za razliko od prejšnjih občin, ki so bile temeljni organi lokalne samouprave, vse do svoje ukinitve leta 1952 bolj ali manj le podaljšana administrativna roka višjih organov, v prvi vrsti okrajnih ljudskih odborov. Samoupravnih elementov oblasti je v KLO tako ostalo zelo malo – (bolj ali manj zgolj navidezno) demokratične volitve na podlagi sicer splošne in enake volilne pravice s tajnim glasovanjem ter (zelo omejeno) samostojno izvrševanje oblasti v lokalnih zadevah. Na drugi strani so se močno okrepili elementi centralizma, ki so se najbolj kazali v številnih predpisih ter strogem

---

¹ Kopač (2006), str. 11.

nadzoru višjih organov. Z ukinitvijo »občine« leta 1945 se je za pol stoletja s prizorišča lokalne uprave posloval tudi »župan«, ena izmed najstarejših institucij slovanskega prava in slovanske vaške soseske, ki je sredi 19. stoletja postal vodja takrat nove samoupravne občine. In kot lahko vidimo med temi »starimi« občinami in novim ustrojem socialističnih ljudskih odborov po letu 1945 več razlik kot podobnosti, tako je treba biti tudi v primerjavah med župani in njihovimi nasledniki – predsedniki – zelo previden.

Do izvolitve mestnega NOO avgusta 1945 je oblast v Novem mestu vodil mestni odbor Osvobodilne fronte (OF) Novo mesto. V času od osvoboditve do konstituiranja NOO je imel omenjeni odbor OF sedem sej, ki jih je vodil sekretar Jože Petric. 20. avgusta 1945 je omenjeni odbor OF predal posle na novo izvoljenemu Mestnemu NOO Novo mesto.² Za prvega predsednika je bil izbran **Ciril Dular**, ki je opravljal to funkcijo do predaje poslov novemu MLO Novo mesto 15. oz. 16. januarja 1946.³ Novemu odboru je predsedoval **Jože Košir**.⁴ 23. septembra 1946 je predsedovanje MLO Novo mesto prevzel **Alojz Zupančič**, ki je ostal na tej funkciji vse do julija 1949.⁵ 9. julija 1949 je sejo kot vršilec dolžnosti predsednika že vodil **Franc Zagorc**, ki se kot redni predsednik prvič omenja na seji 5. septembra istega leta, funkcijo pa je opravljal do septembra 1950.⁶ 11. septembra je namreč funkcijo predsednika prevzel **Jože Udovič**, ki je do maja 1952 vodil MLO Novo mesto, od takrat pa na novo ustanovljeni Ljudski odbor Mestne občine Novo mesto.⁷

Omenjeni predsedniki so po pričakovanju prihajali iz vrst NOB ter iz komunistične partije, kar je razvidno tudi iz njihovih karakteristik. Jože Udovič je bil borec NOV od leta 1942, član KPJ pa od 1944, Franc Zagorc je bil ravno tako borec NOV ter član KPS od 20. 11. 1943, Alojz Zupančič je bil član KP od 1945, že leta 1934 pa je deloval v ilegalnih komunističnih organizacijah v Zagrebu in Novem mestu.⁸ Jože Košir je bil nosilec spomenice 1941, leta 1946 pa je bil član okrajnega komiteja KPS Novo mesto.⁹

Po znamenitem jugoslovansko-sovjetskem informbirojevskem sporu leta 1948 in posledičnem odmiku od nekritičnega posnemanja ruskih vzorov vladanja je na začetku petdesetih let 20. stoletja sledil znaten obrat v ustavnopravnem razvoju Federativne ljudske republike Jugoslavije. Začel se je proces deetatizacije, postopni prehod od revolucionarnega etatizma in administrativnega socializma k samoupravljanju ter gospodarski politiki, ki je v večji meri

---

² Novi mestni NOO je še 21. 8. namesto svojega žiga uporabljal kar žig novomeškega mestnega odbora OF (SI_ZAL_NME/0279, t. e. 1). Za nepogrešljivo pomoč pri iskanju arhivskih virov se zahvaljujem kolegu Marjanu Penci iz novomeške enote Zgodovinskega arhiva Ljubljana.

³ Prva seja na novo izvoljenega odbora je bila 15. 1. 1946, primopredaja poslov pa je bila šele naslednji dan (SI_ZAL_NME/0279, t. e. 2).

⁴ Jože Košir se je sej odbora zaradi različnih političnih tečajev udeleževal zelo redko. *De facto* so odbor od januarja do maja 1946 vodili podpredsedniki Jakob Geič, Alojz Mirtič in Janko Mišigoj. Košir je bil v teh mesecih odsoten celo tako pogosto, da je sejo vodil podpredsednik tudi ob njegovi morebitni prisotnosti (SI_ZAL_NME/0279, t. e. 2). Prim. tudi napačno navajanje Geiča in Mirtiča kot predsednikov MLO (Polenšek, str. 67).

⁵ SI_ZAL_NME/0279, t. e. 2.

⁶ SI_ZAL_NME/0237, t. e. 26.

⁷ Ibidem.

⁸ SI_ZAL_NME/0279, t. e. 2.

⁹ SI_ZAL_NME/0260, t. e. 13.

sledila potrebam podjetij in tržnemu gospodarstvu. Prvi vidni znaki te nove politične usmeritve so se na lokalni ravni pokazali leta 1952, ko so bili s Splošnim zakonom o ljudskih odborih 1. aprila 1952 odpravljeni kraji kot najnižje upravno-teritorialne enote. Obenem so bile vnovič uvedene občine, ki so obsegale dosti večja območja od krajev in posledično odpravile povsem nepregledno upravno partikularizacijo, ki je dosegla svoj vrh takoj po koncu vojne; septembra 1945 je bilo tako na območju Slovenije (brez Primorske!) nič manj kot 1577 krajevnih narodnoosvobodilnih odborov. Z novimi občinami leta 1952 se je začel razvoj v smeri komunalnega sistema iz leta 1955, ki je imel za cilj vzpostaviti takšne upravne enote (občine-komune), ki bi bile tudi gospodarsko zmožne bolj ali manj samostojno vzdrževati svojo povečano samoupravo. Vnovična uveljavitev občine leta 1952 je bržkone dokazala, da »ne more biti resnične samouprave ljudstva brez občine« in da so bile do takrat klasične naloge občine – komunalno, socialno in kulturno področje – skoraj popolnoma zanemarjene.¹⁰

Prva redna seja obujene novomeške občine je bila 10. 5. 1952 z začetkom ob 9. uri.¹¹ Ljudskemu odboru Mestne občine Novo mesto (LOMO) je predsedoval že omenjeni **Jože Udovič**, ki je na seji najprej predstavil reorganizacijo ljudskih odborov. Med drugim je poudaril, da se območje novomeške mestne občine v skladu z zakonom ne spremeni v primerjavi s prejšnjim mestnim ljudskim odborom in da vsi dotedanji odborniki ostanejo tudi odborniki ljudskega odbora mestne občine.¹² Reorganizacija ljudskih odborov pa je bila očitno tudi priložnost za zniževanje števila administrativnega kadra, saj se je novomeški »občinski aparat« skrčil s skromnih 14 na še bolj skromnih 11 uslužbencev.¹³ Na seji Ljudskega odbora Mestne občine Novo mesto 20. 12. 1952 je 31 na novo izvoljenih odbornikov za predsednika izvolilo **Alojzija Ivanetiča**. Znani planinec in šolnik je kmalu padel v nemilost novomeškega mestnega komiteja ZKS, ki mu je med drugim očital negospodarno vodenje občine, samovoljnost, podcenjevanje ljudi z nižjo izobrazbo ter ga celo oklicalo za vodjo »novomeške purgarije«, ki v politiko vnaša malomeščanske elemente. Ivanetič je vse te očitke zavračal, a puščen brez vsakršne podpore (bil je tudi izključen iz KPS) je bil primoran odstopiti s funkcije predsednika na seji 16. 3. 1954.¹⁴ Na omenjeni seji dan po marčevih idah je bil za začasnega predsednika do novih volitev izvoljen tedanji podpredsednik **Boris Andrijanič**, ki je bil na naslednji seji 15. 4. 1954 po soglasni izvolitvi tudi uradno imenovan za predsednika. Vodja novomeške lekarnе in pobudnik ustanovitve Farmaceutskega laboratorija Krka leta 1954, iz katerega je nato nastala tovarna Krka (njen direktor je bil do l. 1984), je ostal na čelu Ljudskega odbora Mestne občine Novo mesto vse do vzpostavitve novomeške komune poleti 1955. Ta je obsegala dosti večje območje kot prej, saj se je razširila na občine Brusnice, Gotno vas, Mirno Peč, Trško Goro ter dele občin Prečna in Šmarjeta.

---

¹⁰ Kopač, str. 311.

¹¹ SI_ZAL_NME/0237, t. e. 26. Druga redna seja, na kateri je bil Udovič dejansko izvoljen za predsednika, se je začela istega dne na istem kraju (sindikalni dom), le dve uri pozneje (11.00–12.30).

¹² Ibidem.

¹³ Kot zanimivost naj dodam, da je Udovič na tej seji »omenil, da v bodoče ne smejo biti seje tako mrtve kot je današnja« (ibidem).

¹⁴ SI_ZAL_NME/0086, t. e. 29.

Predsednik novega Občinskega ljudskega odbora Novo mesto (OBLO) je 9. 8. 1955 postal **Maks Vale**. Med drugo svetovno vojno je bil komandant Gorjanskega bataljona, nato je delal v Odseku za notranje zadeve pri SNOS. Po vojni je naredil uspešno kariero – najprej je bil podpredsednik Republiške kontrolne komisije in pomočnik ministra za gospodarstvo Slovenije, nato predsednik okrajnega odbora ZZB NOB Novo mesto, podpredsednik novomeškega okraja, predsednik OBLO Novo mesto, pred upokojitvijo pa še direktor Papirografije v Ljubljani.¹⁵ Prav zadnje delovno mesto je bil tudi razlog, da je predčasno prenehal opravljati funkcijo predsednika OBLO. Namesto Valeta je bil zato na seji 10. 12. 1960 izvoljen **Ludvik Golob**, ki je bil pred tem direktor podružnice narodne banke v Novem mestu, od leta 1963 pa republiški in zvezni poslanec, član predsedstva CK ZKS, podpredsednik skupščine SRS ter družbeni pravobranilec samoupravljanja SRS.¹⁶ 13.11. 1962 je Goloba nasledil **Sergij Thorževskij**, ki je opravljal funkcijo predsednika občinskega ljudskega odbora oz. (od leta 1963) predsednika skupščine občine vse do leta 1967, nato pa je delal kot ekonomist v Krki ter slabi dve desetletji vodil Dolenjsko banko.¹⁷ **Franci Kuhar** je bil izvoljen za predsednika Skupščine občine Novo mesto 4. 5. 1967. Namesto Kuharja, ki je zaradi zdravstvenih težav zaprosil za razrešitev s te funkcije, so 10. 5. 1972 za predsednika občinske skupščine izvolili dotedanega podpredsednika **Avgusta Avbarja**.¹⁸ Iz podjetja za PTT promet Novo mesto je na čelo občine 29. 4. 1974 prišel pravnik **Jakob Berič** in ostal na tej funkciji do 30. 9. 1977, ko je odšel nazaj v gospodarstvo – najprej za generalnega direktorja SOZD zdravstveni center Novo mesto, nato pa je osem let v Beogradu vodil Poštno hranilnico Jugoslavije.¹⁹ Beričev odhod je nadomestil ekonomist **Marjan Simič**, ki je ostal na položaju predsednika skupščine občine do leta 1980, ko je bil imenovan za člana Izvršnega sveta Skupščine SRS. Simič je bil sicer vrsto let uslužbenec pri Železniško-transportnem podjetju, med drugim pa tudi načelnik za gospodarstvo pri novomeški občini ter direktor podjetja AC v Belgiji.²⁰ Septembra 1980 je bil za predsednika novomeške občinske skupščine izvoljen **Uroš Dular**, ki je bil pred tem predsednik občinske konference ZSMS, član CK ZKS ter predsednik občinske konference SZDL. Aprila 1986 je bil na mesto predsednika občinske skupščine Novo mesto izvoljen **Boštjan Kovačič** z bogatim življenjepisom: do takrat je bil vodja družbenopolitičnega izobraževanja pri Zavodu za izobraževanje kadrov in produktivnost dela Novo mesto, predstojnik medobčinskega študijskega središča Medobčinskega sveta ZKS za Dolenjsko, član sveta Marksističnega centra pri CK ZKS, predsednik občinskega komiteja ZK Novo mesto. Kovačiča pa je po dobrem letu s položaja predsednika občinske skupščine odnesla t. i. gradbena afera, ki je precej pretresla notranje vrste vladajoče garniture. Junija 1987 je bil na podlagi glasovanja delegatov vseh treh zborov z 89 glasovi za in 18 proti razrešen s te funkcije.²¹ Do izvolitve novega predsednika je njegove naloge opravljal tedanji podpredsednik Stanislav Žunič. Decembra 1987 je bil za

---

¹⁵ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 286; Bačer, str. 310.

¹⁶ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 289; Enciklopedija Slovenije (3. zvezek, str. 262).

¹⁷ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 294; Bačer, str. 292.

¹⁸ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 299.

¹⁹ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 301, 304.

²⁰ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 307. Bačer, str. 236.

²¹ SI_ZAL_NME/0203, t. e. 313, 315. V središču afere, ki je močno odmevala v vseh pomembnejših republiških medijih ter celo v nekaterih drugih republikah SFRJ, je bil sum na kazniva dejanja ob sklenitvi pogodb med podjetjem Pionir ter Boštjanom Kovačičem in Božidarjem Zajcem za gradnjo njunih stanovanjskih hiš.

novega predsednika občinske skupščine izvoljen ravnatelj Dolenjskega muzeja **Franci Šali**, čigar kandidato je predsedstvo novomeške občinske konference SZDL argumentiralo s temi izbranimi besedami: »Je izredno razgledan in načitan človek, velik poznavalec kulture oz. kulturnih dogajanj, v katera se sam kot pesnik, kipar oz. slikar tudi vključuje. Je tudi publicist in pisec knjig oz. brošur iz idejno-teoretičnega področja ZK. Menimo, da bi Franci Šali s svojo visoko stopnjo politične kulture, razgledanostjo, poznavanjem problematike na vseh področjih dela in življenja, osebno skromnostjo in poštenostjo vnesel v delo organov občine Novo mesto novo kvaliteto ter pripomogel k dvigu zaupanja ljudi v nosilce najodgovornejših funkcij.«²² Seveda tudi Šali, tako kot večina njegovih predhodnikov, ni prišel na »najodgovornejšo funkcijo« brez poprejšnjega delovanja v družbenopolitičnih organizacijah: mdr. je bil strokovni sodelavec na Občinski konferenci SZDL Novo mesto, sekretar Komiteja občinske konference ZKS Novo mesto, član sekretariata CK ZKS, član Izvršnega komiteja predsedstva CK ZKS ter izvršni sekretar in član predsedstva CK ZKS.

Franci Šali je bil zadnji v vrsti predsednikov občinskih skupščin, izvoljenih iz relativno omejenega kroga ljudi, ki so se uveljavili v družbeno-političnih organizacijah nekdanjega enopartijskega sistema. Tako kot drugi višji funkcionarji so morali tudi predsedniki skupščin skozi ozko sito razvejanih kandidacijskih postopkov, ki jih je praviloma vodila občinska SZDL, in so segali od evidentiranja kandidatov, njihovega »predizbora« ter končnega predloga.²³ Sodeč po arhivskem gradivu je bil omenjeni postopek izbire kandidata še dolgo po koncu druge svetovne vojne precej bolj neformalen. Nekje do 60. let prejšnjega stoletja so namreč volitve predsednikov na odborih potekale tako, da je kandidata »spontano« predlagal neki odbornik iz svojih vrst, nato pa so ga odborniki soglasno potrdili. Neverjetna lahkota potrjevanja, in to brez vsake izjeme, daje slutiti, da zapisniki nalašč niso hoteli zabeležiti predhodnih (morda tudi trdih) neformalnih kandidacijskih postopkov.

Občinske volitve aprila 1990 lahko štejemo za prve demokratične volitve na lokalni ravni po približno pol stoletja. Prvi predsednik Skupščine občine Novo mesto, ki je bil izvoljen v času po razpadu enostrankarskega sistema in vrnitvi demokratičnega pluralizma, je bil **Marjan Dvornik**. 2. 5. 1990 je Dvornik na glasovanju vseh treh zborov skupščine kot kandidat DEMOS-a dobil 60 glasov, njegov protikandidat Milan Bratož pa kot kandidat ZKS – SDP (Zveza komunistov Slovenije – Stranka demokratične prenove) 32 glasov. Dvornika je 25. 3. 1993 nasledil **Franci Koncilija**, ki je na volitvah treh zborov dobil 43 glasov, protikandidat Anton Starc pa 36. Koncilija je bil nato leta 1994 kot član SKD na neposrednih volitvah izvoljen za prvega župana nove Mestne občine Novo mesto. Protikandidata Antona Starca je premagal za pičle tri odstotke glasov. Tudi leta 1998 sta se v drugem krogu županskih volitev pomerila tedaj že večna rivala Starc in Koncilija, le da je bil tokrat prepričljivejši član LDS **Anton Starc** (58 proti 42 % glasov). Na volitvah leta 2002 je Koncilija vnovič prišel v drugi krog županskih volitev, le da je bil tokrat za neverjetnih 148 glasov boljši **Boštjan Kovačič** iz vrst LDS, ki je bil na čelu občine tako v socialističnem kot v demokratičnem sistemu.

---

²² SI_ZAL_NME/0203, t. e. 315. Pomenljiv je predvsem zadnji stavek, ki ga lahko razumemo kot reakcijo na politične posledice gradbene afere.

²³ V nobenem od zapisnikov sej, na katerih so volili predsednike občinskih skupščin oz. odborov, nisem zasledil primera, da takšen predlog ne bi bil potrjen.

Naslednja dva mandata leta 2006 in 2010 sta zanesljivo pripadla **Alojziju Muhiču** iz Zveze za Dolenjsko. Prvič je v drugem krogu prepričljivo premagal Janeza Pezlja, drugič pa Bojana Kekca. Na zadnjih volitvah leta 2014 je postal župan Mestne občine Novo mesto nestrankarski kandidat **Gregor Macedoni**, ki je v drugem krogu volitev premagal Mileno Kramar Zupan.²⁴

Seznam predsednikov mestnih odborov, občinskih ljudskih odborov, občinskih skupščin ter županov

I) Obdobje mestnih ljudskih odborov

Ciril Dular	predsednik Mestnega narodnoosvobodilnega odbora Novo mesto	20. 8. 1945– 15. 1. 1946
Jože Košir	predsednik Mestnega ljudskega odbora Novo mesto	15. 1. 1946– 23. 9. 1946
Alojz Zupančič	predsednik Mestnega ljudskega odbora Novo mesto	23. 9. 1946– 9. 7. 1946
Franc Zagorc	predsednik Mestnega ljudskega odbora Novo mesto	9. 7. 1946– 11. 9. 1950
Jože Udovič	predsednik Mestnega ljudskega odbora Novo mesto	11. 9. 1950– 10. 5. 1952

II) Obdobje občine-komune

Jože Udovič	predsednik Ljudskega odbora Mestne občine Novo mesto	10. 5. 1952– 20. 12. 1952
Alojzij Ivanetič	predsednik Ljudskega odbora Mestne občine Novo mesto	20. 12. 1952– 16. 3. 1954
Boris Andrijanič	predsednik Ljudskega odbora Mestne občine Novo mesto	15. 4. 1954– 9. 8. 1955
Maks Vale	predsednik Občinskega ljudskega odbora Novo mesto	9. 8. 1955– 10. 12. 1960
Ludvik Golob	predsednik Občinskega ljudskega odbora Novo mesto	10. 12. 1960– 13. 11. 1962
Sergij Thorževskij	predsednik Občinskega ljudskega odbora Novo mesto; predsednik Skupščine občine Novo mesto	13. 11. 1962– 4. 5. 1967
Franci Kuhar	predsednik Skupščine občine Novo mesto	4. 5. 1967– 10. 5. 1972
Avgust Avbar	predsednik Skupščine občine Novo mesto	10. 5. 1972– 29. 4. 1974
Jakob Berič	predsednik Skupščine občine Novo mesto	29. 4. 1974– 30. 9. 1977
Marjan Simič	predsednik Skupščine občine Novo mesto	30. 9. 1977– 29. 9. 1980

²⁴ Spletne strani MO Novo mesto (<http://www.novomesto.si/si/obcina/lokalne-volitve/arhiv>).

Uroš Dular	predsednik Skupščine občine Novo mesto	29. 9. 1980– 14. 4. 1986
Boštjan Kovačič	predsednik Skupščine občine Novo mesto	14. 4. 1986– 2. 6. 1987
Franci Šali	predsednik Skupščine občine Novo mesto	24. 12. 1987–2. 5. 1990
Marjan Dvornik	predsednik Skupščine občine Novo mesto	2. 5. 1990– 25. 3. 1993
Franci Koncilija	predsednik Skupščine občine Novo mesto	25. 3. 1993– 28. 12. 1994

III) Obdobje samoupravne občine

Franci Koncilija	župan Mestne občine Novo mesto	28. 12. 1994– 23. 12. 1998
Anton Starc	župan Mestne občine Novo mesto	23. 12. 1998–19. 12. 2002
Boštjan Kovačič	župan Mestne občine Novo mesto	19. 12. 2002–7. 12. 2006
Alojzij Muhič	župan Mestne občine Novo mesto	7. 12. 2006– 3. 11. 2014
Gregor Macedoni	župan Mestne občine Novo mesto	od 3.11.2014

VIRI IN LITERATURA

SI_ZAL_NME/0086, Ljudski odbor mestne občine Novo mesto; hrani Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota za Dolenjsko in Belo krajino Novo mesto; enako tudi naslednje arhivske fonde:

SI_ZAL_NME/0203, Skupščina občine Novo mesto

SI_ZAL_NME/0237, Mestni ljudski odbor Novo mesto

SI_ZAL_NME/0260, Okrajni komite Zveze komunistov Slovenije Novo mesto

SI_ZAL_NME/0279, Mestni odbor Osvobodilne fronte Novo mesto

Bačer Karel, Gradivo za dolenjski biografski leksikon, Knjižnica Mirana Jarca, Novo mesto, 2004.

Kopač Janez, Lokalna oblast na Slovenskem v letih 1945-1955, Zgodovinski arhiv Ljubljana, Ljubljana – Kranj, 2006.

Picelj Zdenko, Osvoboditev Novega mesta, Dolenjski muzej Novo mesto, Novo mesto, 1988.

Polenšek Jakob, Novomeški župani med svetovnimi vojnama (diplomsko delo), Novo mesto, 2008.

Spletne strani MO Novo mesto (<http://www.novomesto.si/si/obcina/lokalne-volitve/arhiv>).